

Sag C-723/21

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

29. november 2021

Forelæggende ret:

Verwaltungsgericht Cottbus (Tyskland)

Afgørelse af:

29. november 2021

Sagsøgere:

Stadt Frankfurt (Oder)

FWA Frankfurter Wasser- und Abwassergesellschaft mbH

Sagsøgt:

Landesamt für Bergbau, Geologie und Rohstoffe

[Udelades]

VERWALTUNGSGERICHT COTTBUS (forvaltningsdomstolen i Cottbus)

KENDELSE

[Udelades]

I den forvaltningsretlige sag

1. Stadt Frankfurt (Oder), repræsenteret af overborgmesteren, [udelades],
2. FWA Frankfurter Wasser- und Abwassergesellschaft mbH, [udelades]
Frankfurt (Oder),

sagsøgere,

[Udelades]

m o d

direktøren for Landesamt für Bergbau, Geologie und Rohstoffe, [udelades]
Cottbus, [udelades],

sagsøgt,

procesdeltager:

Lausitz Energie Bergbau AG, [udelades] Cottbus,

[Udelades]

vedrørende: vandlovgivning

har 5. afdeling ved Verwaltungsgericht Cottbus (forvaltningsdomstolen i Cottbus)

den 29. november 2021

[Udelades]

a f s a g t f ø l g e n d e k e n d e l s e :

Den Europæiske Unions Domstol anmodes i henhold til artikel 267 TEUF om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1

a. Skal artikel 7, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger – herefter »vandrammedirektivet« – fortolkes således, at alle medlemmer af den af et projekt direkte berørte offentlighed har ret til ved domstolene at påberåbe sig tilsidesættelser af forpligtelsen til

a) at undgå en forringelse af kvaliteten af vandforekomster, der er bestemt til fremstilling af drikkevand,

b) at reducere omfanget af den rensning, der kræves til fremstilling af drikkevand,

under henvisning til beskyttelse af tredjemand i forbindelse med forbuddet mod forringelse af grundvand (jf. Domstolens dom af 28.5.2020[, Land Nordrhein-Westfalen], C-535/18, præmis 132 f., [...], og af 3.10.2019[, Wasserleitungsverband Nördliches Burgenland m.fl.], C-197/18, præmis 40 og 42 [...])?

b. Såfremt spørgsmål a) skal besvares benægtende:

Har sådanne sagsøgere, til hvem fremstillingen og rensningen af drikkevandet er overdraget, under alle omstændigheder ret til at

påberåbe sig tilsidesættelser af forbuddene og forpligtelserne i henhold til vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3?

2. Indeholder vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, også for vandforekomster uden for beskyttelseszoner som omhandlet i vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, andet punktum, ud over mere langsigtede planlægningsforpligtelser i forvaltningsplaner og indsatsprogrammer i lighed med vandrammedirektivets artikel 4 en forpligtelse til at nægte at godkende konkrete projekter på grund af en tilsidesættelse af forbuddet mod forringelse (jf. Domstolens dom af 28.5.2020 [, Land Nordrhein-Westfalen], C-535/18, præmis 75 [...])?
3. Idet det lægges til grund, at vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3 – i modsætning til bilag V til vandrammedirektivets artikel 4 – ikke fastlægger egne referenceværdier for kontrollen af forbuddet mod forringelse:
 - a. Under hvilke betingelser skal det lægges til grund, at der indtræder en forringelse af vandforekomsten og følgelig en forøgelse af omfanget af den rensning, der kræves til fremstilling af drikkevand?
 - b. Kunne det relevante referencepunkt for forøgelsen af omfanget af rensningen og dermed for forbuddet mod forringelse i henhold til vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, være værdierne i bilag I til Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand – herefter »drikkevandsdirektivet« – hvilket vandrammedirektivets artikel 7, stk. 2, sidste sætningsled, tyder på?
 - c. Såfremt spørgsmål b) skal besvares bekræftende:

Kan der foreligge en tilsidesættelse af forbuddet mod forringelse i henhold til vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, når der for så vidt angår den eneste væsentlige værdi ikke er tale om en værdi i henhold til bilag I, del A og B, men om en såkaldt indikatorparameter i overensstemmelse med bilag I, del C?
4. Hvornår skal det antages, at der foreligger en tilsidesættelse af det drikkevandsretlige forbud mod forringelse i henhold til vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3 (jf. standarden for forbuddet mod forringelse i vandrammedirektivets artikel 4: Domstolens dom af 28.5.2002 [, Land Nordrhein-Westfalen], C-535/18, præmis 119 [...], og dom af 1.7.2015 [, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland], C-461/13, præmis 52 [...])?
 - a. Er enhver forringelse tilstrækkelig for antagelsen om, at der foreligger en tilsidesættelse,

eller
 - b. skal der være en sandsynlighed for, at indikatorparameteren for sulfat på 250 mg/l ikke overholdes,

eller

- c. skal der foreligge risiko for et behov for udbedrende foranstaltninger som omhandlet i drikkevandsdirektivets artikel 8, stk. 6, som forøger omfanget af rensningen i forbindelse med fremstillingen af drikkevand?
- 5 Indeholder vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, tillige ud over det materielle kriterium også bestemmelser om myndighedernes godkendelsesprocedure, således at Domstolens praksis vedrørende vandrammedirektivets artikel 4 kan overføres på omfanget af kontrollen i henhold til vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3 (jf. Domstolens dom af 28.5.2020[, Land Nordrhein-Westfalen], C-535/18, det andet præjudicielle spørgsmål)?
 - 6 Skal bygherren ligeledes gennemføre en sagkyndig undersøgelse om en mulig tilsidesættelse af vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, så snart projektet vil kunne tilsidesætte bestemmelserne i vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3?
 - 7 Skal det i det foreliggende tilfælde ligeledes lægges til grund, at undersøgelsen skal foreligge på tidspunktet for den vandretlige afgørelse, og at en undersøgelse, som foretages efterfølgende som led i en retssag, følgelig ikke kan afhjælpe det forhold, at den vandretlige godkendelse er ulovlig (jf. Domstolens dom af 28.5.2020[, Land Nordrhein-Westfalen], C-535/18, præmis 76 og 80 ff.[...])?
 - 8 Kan forpligtelserne og forbuddene i henhold til vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, overvindes ved afvejningen inden for rammerne af godkendelsen, derved, at projektets påtænkte formål tillægges vægt, f.eks. såfremt omkostningerne ved rensningen er ringe, eller projektets formål er særligt tungtvejende?
 - 9 Finder artikel 4, stk. 7, anvendelse på vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3?
 - 10 Hvilke forpligtelser ud over forpligtelserne i henhold til vandrammedirektivets artikel 4 kan der udledes af vandrammedirektivets artikel 7, stk. 2, med den følge, at der skal tages hensyn til dem i en projektkendelsesprocedure?

Sagens faktiske omstændigheder:

Det påhviler sagsøger 1 [(Stadt Frankfurt (Oder))] at forsyne sine ca. 57 000 indbyggere med drikkevand. For at opfylde denne lovbestemte opgave benytter denne sig af sagsøger 2 [(FWA Frankfurter Wasser- und Abwassergesellschaft mbH)]. Sagsøger 2 driver et vandværk på grundlag af en vandretlig tilladelse, som er meddelt denne. Vandværket fremstiller drikkevand af grundvandet og af floden Spree på en strækning, der ikke ligger i en beskyttelseszone som omhandlet i vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, andet punktum. Vandet i Spree har en høj koncentration af sulfat. Sulfatet stammer fra nedlagte åbne miner i Sprees afvandingsområde. Det opstår ved oxidation af pyritsten, som befinder sig under iltfrie forhold i jorden, indtil de graves fri. For det drikkevand, der er tilført forsyningsledningerne, gælder en grænseværdi for sulfat, som vandværket hidtil

kun lige har overholdt. Denne grænseværdi tjener til at beskytte ledningerne mod korrosion.

Efter lukningen af en åben mine oversvømmer procesdeltageren ([Lausitz Energie Bergbau AG]) det udgravede hul, der opstod efter udvindingen af brunkul. Den sø, der opstår, når oversvømmelsen er tilendebragt, skal have et overløb. Det vand, der siver ud via overløbet, vil løbe ud i Spree og have en langt højere sulfatkoncentration end vandet i Spree. Sagsøgerne frygter, at sulfatkoncentrationen i vandet i Spree, som i forvejen er kritisk ved fremstillingen af vand, vil blive overskredet på deres tappested, der ligger længere nede ad floden, som følge af denne tilstrømning, og at de derfor må indstille fremstillingen af vand på dette sted eller foretage en teknisk grundlæggende omstilling. Den sagsøgte myndighed godkendte ved en plangodkendelse («Planfeststellungsbeschluss») etableringen af søen og overløbet, efter at den ved hjælp af et sagkyndigt responsum havde fastslået, at vandet i Spree ikke forringes som omhandlet i vandrammedirektivets artikel 4. Der er ikke foretaget undersøgelser af påvirkningerne af sulfatkoncentrationen på tappestedet eller på vandværket. Sagsøgerne har anlagt det foreliggende søgsmål til prøvelse af plangodkendelsen.

[Udelades]

ARBEJDSDOKUMENT